

Ex Animo zingt naar een opstanding toe

Leiden * Sinds Ex Animo 'zijn' Matthäus uitvoert in de Pieterskerk maakt dit unieke meesterwerk steeds meer indruk; genieten daar elk jaar meer mensen van, getuige de bomvolle kerk. Verschillende factoren werken hier aan mee, in de eerste plaats het koor zelf. Onder de bevlogen leiding van Wim de Ru zingt Ex Animo, zo groot als het is, beduidend homogener, één van ziel en zaligheid, veel meer gericht op de dirigent. Die eenheid in overgave valt ook bijzonder op bij de solisten. Holland Symfonie Orkest speelt naarmate de avond vordert warmer en intenser, waarbij opgemerkt moeten worden de prachtige hobo-, fluit- en fagotpartijen en het sterke

continuüm. Ook de vioolsolo in het Erbarme dich 'zingt' dieper en warmer dan andere jaren. De Ru heeft voor andere tempi gekozen; zo veert het eerste deel opmerkelijk sneller voorbij dan het tweede. Op het duet en het direct daarop volgende 'Sind Blitze, sind Donner' na, wat juist iets langzamer wordt genomen. Zo schiet de bliksem als schichten, feller, transparanter 'hin und her'. Gelukkig 'neemt' De Ru de koralen weer zonder tussenliggende fermates, wat voortgang en zeggingskracht wezenlijk bevordert. En heeft hij (nog) meer oor voor contrastrijke, veelzeggende dynamiek. Vooral in het tweede deel zijn de koralen juwelen, elk met zijn eigen

Muziek

Matthäus Passion, C.O.V. Ex Animo, Jeugdkoor BplusC en Holland Symfonie Orkest o.l.x. Wim de Ru. Gehoord: t/4, Pieterskerk, Leiden.
Solisten: Tetsje van der Kooi, Ingeborg Bröcheler, Laurens-Alexander Wyns, Pascal Pittie, Joep Bröcheler en Wiard Withold.

lichtinval, doordringen van glans, of juist met een zacht volle omgeven, zoals het ontroerend gezongen 'Wenn ich einmal soll scheiden'. Ook alle turbae (volkskoren) overtuigen indringend. Zelfs dat korte 'Was gehet uns das an' gaat je door merg en been. Wat mij betreft mag het slotkoor 'Ruhet sanfte, sanfte Ruh' wat

meer ingetogen klinken, meer naar bezinning neigen, geen overwinningsoes worden. Afsluitend iets over de uitstekende solisten. De evangelist Laurens-Alexander Wyns zingt waarachtig inhoudsvol en vurig, maar mag zijn vibrato en tempowisselingen wel iets intomen. Van de baritonosolo 'Am Abend da es kühler war'

maakt Wiard Withold al een onvergetelijke avond, vol ingehouden verdriet, en grote schoonheid. De alt-mezzo lagebong Bröcheler, die bij Ex Animo haar debuut maakt, zingt op haar moeïst in 'Ach, nun ist mein Jesus hin', waarin timbre, intentie en expressiviteit haar stem diepgang geven. Tetsje van der Kooi bezit een glasheldere sopraan, maar heeft soms moeite een lange vocale lijn uit te zetten, blijft dan te veel in woorden hangen. Meer indruk maakt Pascal Pittie in de tenor aria 'Geduld' dan in het recitatief dat daaraan vooraf gaat. Koor, orkest en solisten zingen muzikaal naar een opstanding toe.

Lidy van der Spek